FILME DE AMATORI

MARY ROSENBLUM

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

Una dintre cele mai populare și prolifice debutante din anii '90, MARY ROSENBLUM a publicat primul său text în *Asimov's Science Fiction*, în 1990, iar de atunci a devenit o prezență constantă în această revistă, și una dintre cele mai frecvente colaboratoare, cu peste treizeci de texte publicate. De asemenea, a apărut și în *The Magazine of Science Fiction, Science Fiction Age, Pulphouse, New Legends* precum și în alte publicații.

Rosenblum a scris câteva dintre cele mai colorate, incitante și încărcate sentimental povestiri ale anilor '90, cum ar fi „The Stone Garden", „Synthesis", „Flight", „California Dreamer", „Casting at Pegasus", „Entrada" și multe altele, aducându-i un număr mare de cititori devotați. Nuvela sa, *Gas Fish*, a fost distinsă cu Premiul Cititorilor revistei *Asimov's*, în 1996, fiind de asemenea finalistă pentru Premiul Nebula din acel an. Primul ei roman, *The Drylands*, a fost publicat în 1993, fiind bine primit de critică, obținând prestigiosul Premiu Compton Crook pentru Cel mai Bun Roman de Debut al anului; la scurt timp a fost urmat de *Chimera, The Stone Garden* și *Water Rites*. Prima ei culegere de povestiri, *Synthesis and Other Virtual Realities*, a fost pe larg aclamată de critică, fiind considerată una dintre cele mai bune din 1996. A mai scris și o tetralogie de romane polițiste, sub pseudonimul Mary Freeman. Cea mai recentă carte a sa este un nou și semnificativ roman science fiction, *Horizons*, și

pregăteşte o nouă colecţie de povestiri, *Drylands*. Absolventă a colegiului Clarion West, Mary Rosenblum locuieşte în Portland, Oregon.

Interesanta povestire care urmează, dotată corespunzător cu intrigi complicate, subliniază din nou faptul că amintirile sunt ceva ce merită păstrat cu orice preţ, întrebarea fiind însă: *ale cui?*

Telefonul brokerului o trezi pe Kayla din mijlocul unui vis cu un câmp nesfârşit de iarbă verde, presărat cu flori albastre şi albe. Vreun fragment din amintirea unui client? Uneori i se infiltrau în minte, cu toate că se presupunea că n-ar trebui să se întâmple asta. Se ridică în capul oaselor, ameţită de somn, încercând să-şi amintească dacă vizitase vreodată, ca ea însăşi, o rezervaţie din prerie.

– Acces, zise ea, căscă, apoi se concentră asupra licărului câmpului holografic în timp ce se forma pe desktop.

– De obicei, la ora asta erai deja trează, îi spuse Azara, brokerul ei, întâmpinând-o cu o privire severă de sub voalul decorativ, ţesut din filamente strălucitoare.

– Acum nu lucrez, răspunse Kayla dezmorţindu-se. Pot să dorm până târziu.

– Ba acum lucrezi, pufni Azara. Căsătorie în familie, o reuniune lungă de o săptămână, clientul vrea întreaga afacere, preţul nu contează. Te rog să te acoperi.

– Te trădează religia.

Însă Kayla se întinse după cămaşa de noapte purtată noaptea trecută, şi şi-o trase peste cap.

– O săptămână întreagă.

Căscă din nou.

– Nu ştiu. Am întâlnit aseară un tip cool şi nu ştiu dacă vreau să fiu plecată o săptămână întreagă.

– Dacă mă vrei ca broker, ai s-o faci.

Azara o privi pieziș.

– Acest client este cea mai pretențioasă femeie cu care am avut de-a face în ultimii ani. Însă plătește și un bonus, iar tu ești singurul meu cameleon care se potrivește cu necesitățile ei fizice.

Bodogăni dezaprobatoare.

Una din acelea. Kayla oftă și se întoarse spre peretele micii bucătării.

– I-ai spus că nu-i vârsta noastră, ori felul în care arătăm, sau chiar sexul nostru, ceea ce ne face să vedem ce vor ei să vedem?

– Ah.

Azara își dădu ochii peste cap.

– I-am oferit explicația obișnuită. De mai multe ori.

Își lăți buzele foarte roșii într-un zâmbet larg.

– Dar este dispusă să plătească pentru excentricitățile ei, așa că ne vom plia lor.

– Trebuie să fie bogată.

Kayla puse o linguriță de ceai verde într-o ceașcă, din Sumatra, pe care o băgă sub distribuitorul de apă fierbinte.

– Ce bine de ea.

– Administrator principal al Coloniei Marțiene. Bineînțeles că-i bogată, altfel m-ar mai fi căutat?

Azara pocni din degete.

– Ai o întâlnire cu ea peste două ore.

Îi aruncă lui Kayla o privire critică.

– Pentru ea contează aparențele.

– Nu-ți fie teamă.

Kayla își plimbă un deget peste claia de păr ciufulit în vreme ce sorbea din ceai.

– Am să arăt bine.

– Așa să faci.

Imaginea Azarei se topi.

Kayla clătină din cap, însă clientul avea întotdeauna dreptate..., ei bine, de obicei avea dreptate... și era dispus să plătească din greu ca să viziteze Pământul prin intermediari, de pe Marte, sau Europa, ori de pe vreunul dintre habitatele cu microgravitație. Își bău ceaiul, făcu duș și se îmbrăcă într-o robă verde, din mătase fină ca pânza de păianjen, cumpărată într-o vizită pe una dintre platformele orbitale. Culoarea se asorta cu ochii ei, scoțându-i în evidență roșul din păr. O făcea, într-adevăr, să arate bine.

Peste exact două ore, desktopul său țârâi, făcând legătura cu Bradbury, principalul oraș al Coloniei Marțiene. Curioasă, Kayla acceptă conexiunea. Închiriase două tururi virtuale pe Colonie și descoperise că majoritatea orașelor subterane erau la fel de claustrofobice ca și platformele orbitale, chiar dacă spațiul cupolei de la suprafață oferea apă și plante. Câmpul holografic licări și apăru trunchiul unei femei. Bătrână, cu un fenotip euro-celtic, neselecționată genetic. Kayla studie chipul bătătorit al femeii, ridurile, ochii hotărâți. Ținând cont de nivelul actual atins de științele biologice, trebuie să fi fost *foarte* bătrână ca să arate așa. Și foarte obișnuită să comande.

– Kayla O'Connor, la dispoziția dumneavoastră, zise ea, punându-și pe față un zâmbet politicos și amabil.

Femeia se holbă o clipă la ea, fără să spună nimic, pentru ca, în cele din urmă, să dea din cap.

– Eu sunt Jeruna Nesmith, Prim-Administrator al Orașului Bradbury. Aș dori să mă bucur de nunta fiului nepotului meu. Va avea loc pe o insulă mică, privată, incluzând și o reuniune de familie cu durata de o săptămână.

Păru că se apleacă înainte, ca și cum s-ar fi holbat în ochii Kaylei.

– Brokerul pe care l-am contactat m-a asigurat că vei ști la ce-aș vrea să mă uit.

Ah, da, chiar era obișnuită să comande. Kayla zâmbi.

– Asta numai după ce vom fi discutat și mă voi fi obișnuit cu dumneavoastră.

Cu toate că putea, deja, să-și dea seama la ce i-ar plăcea târfei bătrâne să se uite.

– De obicei, sunt destul de precisă în ceea ce privește interesele clienților mei.

– Așa spune și brokerul. Sper să aibă dreptate.

Nesmith se îndreptă de spate.

– Nu am decât puțin timp de pierdut, așa că să începem.

Deci s-a zis cu acel director tânăr și isteț din Shanghai, întâlnit azi-noapte, la club.

– Cum doriți.

Kayla își păstră zâmbetul pe figură și începu înregistrarea.

– Aș vrea să-mi povestiți despre această nuntă.

– Ce să-ți povestesc?

– Totul.

Kayla se lăsă pe spate, fotoliul ei inteligent întinzându-se și configurându-se pentru a o legăna.

– Cine se căsătorește? De ce? Se potrivesc? Ce cred părinții lor despre asta? Ce credeți dumneavoastră despre asta? Pe cine ați fi bucuroasă să vedeți și pe cine ați evita la nuntă? Ce credeți despre fiecare dintre rudele și invitații prezenți?

– Ce au toate acestea cu înregistrarea imaginilor pentru mine?

Sprâncenele lui Nesmith se arcuiră.

– Chestiunile acestea nu-s treaba ta.

– Iar înregistrarea acestei conversații, făcută de mine, va fi distrusă imediat după terminarea contractului... ați semnat un contract, îi reaminti Kayla cu blândețe. Dacă doriți doar niște imagini, este mai ieftin să angajați un cameraman decât un cameleon. Dar dacă doriți să privesc eu totul, cu ochii *dumneavoastră*, să observ detaliile pe care le-ați observa dumneavoastră...

Zâmbi.

– Atunci va trebui să gândesc ca dumneavoastră.

Nesmith se holbă din nou la ea.

– Nunta este a unuia dintre fiii nepotului meu.

Agită o mână cu degete lungi.

– Un flăcău bun de nimic, răsfățat, care nu va face niciodată nimic de unul singur, căsătorindu-se cu o fată la fel de răsfățată și egocentrică, provenită dintr-una din marile familii ale acvaculturii. Este un spectacol pentru impresionarea altora din interiorul familiilor.

Ei bine, deja știa cum să privească mirele și mireasa. Kayla se comută pe modul de ascultare, în timp ce femeia continuă. Notă extravaganțele lipsite de sens, nebuniile, autenticitatea verdictelor ei. Ah, dar asta nu era tot... Își lăsă pleoapele să cadă, ascultând, atentă la nuanțele emoționale ale vocii și expresiei, în timp ce femeia trăncănea mai departe, lansând, ici-colo, câte o întrebare de control. Târfa bătrână chiar *avea* o agendă. Interesant. Kayla absorbi fiecare cuvânt, probând femeia asta așa cum ai fi făcut-o cu un costum pentru o petrecere.

Își făcu injecția la clinica ei obișnuită, în dimineața când avionul era programat să decoleze. An Yi, tehniciana ei favorită, i-o administră.

– Unde mergi, de data asta? întrebă ea, în timp ce o așeza pe Kayla într-un scaun rabatabil și-i verifica semnele vitale pe un monitor. Într-un loc simpatic?

– Distractiv, oricum.

Cu toate că ceva nu se potrivea chiar bine și asta o deranja puțin. Revizui din nou interviul în vreme ce-i povesti lui An Yi despre nuntă și reuniune. Nu. N-ar fi putut pune mâna în foc pentru asta. O urmări pe tehniciană cum îi curăța, cu dexteritate, micul port de pe carotidă, pregătindu-i doza.

– Ah, asta sună atât de apetisant.

An Yi oftă și începu să-i injecteze naniții.

– Poate că, anul viitor, mă duc și eu într-una din stațiunile de pe insule. Anul acesta trebuie să-mi petrec vacanța la Fouzhou. Tatăl meu ne vrea pe toți să fim acolo pentru cea de-a o suta aniversare.

Se strâmbă și apoi râse.

– Poate că am să te angajez pe tine să mergi.

– De ce nu? zise Kayla, apoi naniții își făcură efectul, iar pereții se deformară.

Întotdeauna o afecta momentul când nano-mașinăriile îi invadau creierul. Mecanismele microscopice se diseminară rapid, formând o rețea, devansând căile neurale ale memoriei. Nu dură mult, dar imediat ce se conectară între ele, toate simțurile ei părură, pentru scurt timp, că se revoltă și se modifică, iar stomacul i se întoarse pe dos de o greață deja familiară. An Yi făcea asta de multă vreme și avea găleata pregătită pentru ea, ștergându-i gura după aceea și punându-i pe frunte o compresă rece și umedă. Migrena o izbi pe Kayla ca o lance și-și închise ochii, concentrându-se asupra respirației, așteptând să se termine odată.

Când, în sfârșit, totul se risipi, An Yi o ajută să se ridice și-i dădu să bea un pahar cu suc de mere, amestecat cu ginseng. Dulceața acidulată a sucului și amăreala obișnuită a ginsengului i se cuibăriră în stomac, iar ultimul ecou al migrenei dispăru.

– Clienților tăi le pasă că se simt rău când o primesc? întrebă An Yi curioasă.

– Probabil că da, aprobă Kayla. Dar pot achiziționa opțiunea de a transfera amintirile în memoria lor de lungă durată, dacă preferă asta. Atunci, nu trebuie decât să suporte o singură dată efectele secundare.

Se ridică. Era în ordine acum.

– Mai bine o iau din loc. Mai am încă bagaje de făcut.

– Să te distrezi cu adevărat, spuse An Yi, cu o expresie de invidie pe față.

– Am să mă străduiesc.

Kayla părăsi clinica și luă un monorail ca să traverseze orașul pentru a-și lua bagajul și a pleca la aeroport. Probabil o să-i placă, se gândi, cu toate că părerea foarte proastă a Administratorului Marțian despre aproape toți membrii marii ei familii era justificată. Și mai era și Ethan. Kayla zâmbi, acoperind cu degetul mare punctul de încasare și părăsind monorailul. Interesul ascuns al clientei sale. Era isteț și mai mult ca sigur babeta avea o slăbiciune pentru el. Așa că săptămâna nu era cu totul pierdută. Putea flirta cu el fără ca Jeruna să aibă ceva de zis în privința asta.

Înainte de a pleca din condominiumul ei, își lăsă însemnările de călătorie în jurnalul ei secret. Se presupunea că nu notezi nimic, însă însemnările scrise de mână, în carnetul de notițe cu pagini din hârtie neatinsă, găsit de ea la supermarket, pe un raft prăfuit cu marfă ieftină, era destul de sigur. Aceste notițe îi serveau ca pietre de sprijin peste găurile din propriul ei trecut. Era distractiv, uneori, să compare instrucțiunile clientului cu propriile ei observații de după. Perspectivele clienților erau, rareori, obiective. Dacă ar fi fost, n-ar mai fi avut nevoie de ea.

Călătoria spre insula închiriată fu plictisitoare. Familia plătise pentru măsuri de securitate de înalt nivel. Erau absolut necesare în această epocă în care răpirea de persoane devenise o carieră. Verificările de securitate și întârzierile luară ceva timp, din moment ce se deplasa ca oaspete invitat al unui membru de familie care *nu* planificase nunta. Astfel, nu plătea firma de securitate. Dar asta nu era ceva nou, și îndură cu stoicism obișnuitele baraje de control de pe șosea. Răpirile erau ceva real, iar clienta sa va avea și ea parte de întârzieri când va consuma naniții.

Însă odată ce urcă la bordul navetei private, pe Miami International, totul se schimbă. Invitația sa fu recunoscută drept valabilă și beneficie de toate avantajele. Stewardesa îi oferi fructe tropicale, proaspete și organice. Vin, dacă dorea. Un ceai excelent, pe care-l savură. Era obișnuită să doarmă în avioane, așa că se trezi reîmprospătată când naveta se avântă în jos, spre a ateriza pe insula nuntașilor. Era singurul pasager al acestei curse și, pe când ușa se deschise și scara se desfășură, inspiră adânc aerul umed, mirosind a flori, putreziciune și pământ. Asta-i stârni un fragment de amintire. Da, mai fusese ea într-un loc ca acesta... poate chiar *acesta*... înainte. Ce ciudat, cum mirosul era cea mai solidă legătură cu fragmente din contracte trecute, strecurate dincolo de nano-mașinării. Coborî scara și se îndreptă spre clădirile cu stucaturi trandafirii, de la micul terminal al aeroportului, gândindu-se că va găsi vreo formă de servicii aeroportuare. Pereții erau acoperiți cu plante agățătoare înflorite, care se răspândiseră și peste cărarea pavată cu dale de la intrare, iar mirosul îi declanșă încă o senzație de *a fi fost* acolo. Când se opri, un personaj înalt se desprinse din pragul ușii.

– Tu trebuie să fii invitata Jerunei.

El îi zâmbi, oarecum precaut. Era îmbrăcat într-o cămașă cu țesătură rară și șort.

– Eu sunt Ethan.

Îi întinse mâna.

– Eu aparțin acelei ramuri a familiei care n-o duce niciodată prea grozav, așa că trebuie s-o fac pe șoferul acum. Bine-ai venit la nunta deceniului.

Vorbise cu seninătate, însă ochii săi căprui rămaseră rezervați.

– Mă bucur să te cunosc, Ethan.

Kayla îi întoarse strângerea de mână fermă, hotărând că era pe atât de drăguț pe cât îl înfățișaseră imaginile video la care se uitase, și-l lăsă să-i ia geanta. Dându-și pe spate părul de pe

frunte, îi zâmbi şi-l studie. De ce tocmai tu? se întrebă ea urmându-l în curtea pavată cu dale a aeroportului privat, trecând pe lângă o fântână arteziană din marmură, cu peştişori aurii.

– Abia aştept să-mi iau în primire rolul de invitată, spuse ea când ajunseră pe şoseaua de afară.

– Chiar aşa?

El se întoarse spre ea, cu mâna pe micul electrocar parcat afară.

– Pentru tine asta-i o obligaţie de serviciu, nu-i aşa? Chiar te poţi bucura de o chestie ca asta? Ce crezi tu despre eveniment se amestecă cu ce înregistrezi?

Grozav. Kayla oftă.

– Cine-a scăpat informaţia? Că sunt un cameleon?

– Aşa-ţi spui tu?

Îi încărcă bagajele, aduse de un hamal în uniformă, în partea din spate a electrocarului.

– Nu te tulbură asta, să-ţi încredinţezi gândurile şi trăirile altuia... contra cost?

Nu era ostil, aşa cum se manifestau mulţi. Doar întreba.

– Nano-maşinăriile nu pot înregistra gândurile.

Kayla zâmbi, urcându-se în electrocar pe locul pasagerului, simţindu-se, în interior, ceva mai mult decât doar iritată. Treaba ei devenea mai dificilă când ştiau cine este. Acum nu va mai avea parte de reacţii bune din partea lui decât după ce avea să se obişnuiască cu ea, după ce avea să uite că înregistra totul. Şi de nenumărate ori, în momentele bune, câte-un membru de familie care-a băut puţin mai mult îşi va aminti şi va comenta ceva. Oftă.

– Nano-maşinăriile nu înregistrează decât semnalele senzoriale... cele vizuale, auditive, gustative, tactile şi olfactive. Asta-i tot. Încă n-am ajuns la capacităţi telepatice. Stră-străbunica ta... sau ce ţi-o fi... va trăi evenimentul cu toate simţurile ei, nu numai vizual şi auditiv.

– Aha.

Ethan luă loc lângă ea, cu o expresie meditativă.

– Totuși, nu-i ceva ciudat? Să stai, tot timpul, în compania unor străini?

– Nu chiar.

Își ridică părul de la ceafă în timp ce electrocarul țâșni înainte, savurând curentul de aer stârnit de deplasarea lor în atmosfera grea și umedă a amiezii. Ei bine, probabil că el n-a trăit niciodată afară, probabil că nu putea discerne dincolo de luxul stilului de viață din interior.

– Asta fac eu... mă informez asupra familiei, îmi dau seama de ce este clienta cu adevărat interesată, pentru a putea participa la fel cum ar face ea, dacă ar fi aici.

Zâmbi spre el.

– Chiar mă simt ca un membru al familiei sau al grupului, cât sunt acolo. De asta sunt bună în meserie.

– Un cameleon, zise el zâmbind. Dar cum rămâne cu familia ta? Schimbă asta cu ceva ceea ce simți pentru ei?

– N-am avut niciodată vreuna, dădu ea din umeri. Am fost orfană la Londra, pe vremea când trăsăturile irlandeze nu erau un capriciu. Am stat prin casele de adopție până când s-au redus instituționalizările.

– Îmi pare rău.

Ea ridică din nou din umeri, sătulă de acest subiect încă de acum câțiva ani, nedându-și seama cum se ajunsese până aici. Nu discuta despre ea în timpul lucrului.

– Și cum te împaci cu slujba asta de șofer?

Îi zâmbi.

– Cum se face că ramura familiei tale aparține categoriei celor care-n-o-duc-niciodată-bine?

– Oh, au fost cu toţii actori căzuţi de pe Broadway, muzicieni, scenarişti eşuaţi, obişnuiţii pierde-vară... asta potrivit crezului familiei noastre.

Râse, fără niciun fel de jenă.

– Familia ne scoate la liman înainte să facem de râs pe cineva, dar se asigură că ne ştim locul.

Dădu din umeri şi îi aruncă o privire piezişă.

– Eu cânt jazz. Este unul dintre lucrurile pe care familia le dezaprobă. Dar nu fac trafic cu droguri ilegale, crime, acte de vandalism sau orice altceva prea dezaprobator, aşa că am primit o invitaţie originală pentru acest dezmăţ.

– Ca să fii şofer.

– Păi, mda.

Rânji, iar ochii săi căprui sclipiră.

– Trebuie să se asigure că-mi ştiu locul.

– Te deranjează?

Întrebase asta pentru că era curioasă.

– Nu.

Vorbea serios. Îi privi faţa, pentru clienta ei. N-o să-i placă, se gândi Kayla. Care era reacţia mai bună?

Sosiră în complexul staţiunii. Şi mai multe stucaturi roz. O mulţime de verande pe clădirile întinse, plante tropicale, atent tunse, pentru a face ca multitudinea de cabane să pară individualizate şi izolate, piscine albastre, imaculate, amenajate să pară nişte elemente naturale, cu cascade, zone de plajă, împânzite de umbrele, şezlonguri şi baruri. O conduse până în holul de la intrare şi ea se înregistră, simţindu-l aproape suflându-i în ceafă.

Desigur, personalul n-o lăsă să facă nimic. Doi tineri foarte atrăgători, cu chipuri de polinezieni, purtând în jurul şoldurilor ştergare colorate, cu motive insulare, îi luară toate bagajele şi o conduseră spre propria ei cabană, cu palmieri umbroşi

și o privelişte asupra unei fâşii de nisip alb şi a apei azurii, întinse până la orizont. Ajunsă la cabană, Kayla zâmbi în sinea ei, în timp ce le oferea bacşiş, primind două refuzuri identice, politicoase. Nu era o privelişte spre ocean văzută din primul rând... asta era rezervată oaspeţilor importanţi ai familiei. Totuşi, putea zări apa printre trunchiurile palmierilor şi oleandrilor. Puţin. Iar dotările erau de lux. Bambus lăcuit şi sticlă, huse înflorate, din bumbac... fibră naturală, nu material sintetic.

Un ciocănit în uşă îi anunţă un alt membru al personalului, care intră împingând un cărucior cu şampanie, pahare şi o tavă cu gustări. *Puu-puu.* Cuvântul ieşi la iveală, eliberat. Gustări. În ce limbă? Kayla încercă să surprindă informaţia, însă conexiunea nu mai era acolo. Două pahare.

– Mi te alături? îl întrebă pe Ethan.

Îi zâmbi tânărului venit cu căruciorul, acesta-i întoarse zâmbetul, cu ochii săi întunecaţi fixându-i pe ai ei, şi pregăti farfuriile şi mâncarea pe măsuţa joasă din faţa canapelei învăluite în mătase, destupă şampania, agitând-o, şi umplu două cupe. Îi înmână una, făcând o plecăciune, iar vârfurile degetelor sale le atinseră pe ale ei.

Serviciu complet, se gândi ea, îi înfruntă privirile, zâmbi, clătină uşor din cap, cât să bage el de seamă, şi-i înmână cealaltă cupă lui Ethan în vreme ce tânărul plecă.

– Am să iau o sorbitură, zise ea. Asta-i tot. Începe să se estompeze percepţia. Pentru un loc şi un moment minunat.

– Ce pacoste. Ai dreptate în privinţa locului şi momentului.

Atinse marginea cupei sale de a ei şi răsunară cristalin, desigur.

– Spune-mi ce vrea să vadă stră-străbunica mea, sau ce mi-o fi.

Pe tine, se gândi ea, apoi ridică paharul spre el, în tăcere, şi sorbi.

– Familia, ceremonia. Cum se simte toată lumea.

– N-ai de gând să-mi spui.

– Nu, rânji ea. Bineînțeles că nu.

– Iartă-mă, zise el râzând și-și bău licoarea. N-ar fi trebuit să întreb.

Se așeză pe canapea, afișând o expresie contemplativă.

– Doar atât că-i așa o... nu știu... o renegată. Dar s-a descurcat cu asta.

Rânji.

– A plecat, pur și simplu, și și-a cucerit propria ei planetă.

Râse.

– Este o renegată de succes. Spre deosebire de noi, care n-a trebuit să plătim niciodată. Știi, parcă nu-mi vine să cred că-i pasă de această nuntă tipică pentru înalta societate.

Nu știa. Nu chiar. Kayla se lăsă pe spate pe canapea, lângă el, întinzându-și mușchii spre a scăpa de cârceii căpătați în urma călătoriei, cu ochii pe Ethan, examinându-l din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un iubit nou.

– Ai întâlnit-o vreodată?

– Pe Jeruna?

Ethan ridică din umeri.

– Neee. Nu cred că s-a întors vreodată aici, după plecarea pe Marte. Iar asta s-a întâmplat înainte să mă fi născut eu.

Interesant. Atunci ce reprezenta? Kayla nu se grăbi, bucurându-se de priveliște. Ethan era mai drăguț decât în înregistrările video. Și nici vorbă să fie băiatul de bani gata la care se așteptase. Ce păcat. Înăbuși rapid un scurt acces de curiozitate, început cu un „ce-ar fi dacă?".

El tresări, apoi se scotoci prin buzunar după celular.

– Uh. Încă o sosire de care trebuie să am grijă.

Se ridică, așeză pe masă cupa pe jumătate plină.

– Voiam să te întreb dacă n-ai vrea să le tragi clapa la marele dineu de familie de astă-seară. Să mâncăm pe plajă.

Privirile li se intersectară.

– Dar pariez că nu poți.

– Nu, nu pot.

Își încărcă vocea cu o doză de regret, ceea nu era chiar greu.

– N-ai vrea să mă ajuți?

Pentru că tonul lui sugerase că plănuia să sară peste asta.

– Să te așezi lângă mine? Să-mi dai unele indicii? Aș vrea să-i ofer bătrânei ceva care să merite banii dați.

El ezită, apoi ridică din umeri. Strâmbă din nas.

– Pentru tine. Am să sufăr, râse el. Acum îmi ești datoare.

– Okay, îți sunt.

Râse odată cu el, în timp ce se întoarse să plece, îi surprinse profilul zvelt și atletic, promițându-i că se vor întâlni acolo, la ora stabilită pentru dineu. Așadar, ce înseamnă el pentru tine? își întrebă, în tăcere, clienta. Cu siguranță înseamnă ceva, căci serviciile ei nu erau ieftine.

La dineul prenupțial aveau mâncare excelentă, vinuri rafinate și obișnuita conversație plictisitoare și egocentrică. Evident, indiscreția făcuse carieră. Dar după deschiderea barului, antreurile și primul rând de pahare de vin la aperitive, toată lumea se relaxă și uitară de ea. Familia asta era una de plângăreți. Kayla se sătură destul de repede de văicărelile nazalizate, pe ton strident. Servirea asiduă a vinului nu ajută la aplanarea problemei, iar paharele erau umplute până sub buză. Îl plăti pe *maître d'* să-i pună în pahar o variantă fără alcool a vinurilor albe și roșii, dar se părea că restul lumii se înfrupta cu plăcere din licoarea adevărată.

Ethan sorbi din paharul său, cu înghițituri mici, jucându-se cu mâncarea. Aplecându-se spre ea, îi șopti prezentări succinte ale diverșilor membri ai familiei, iar asta-i solicită întreaga sa capacitate de autocontrol pentru a nu pufni în râs cu paharul la gură.

– Ai să mă bagi în necaz, murmură ea, aruncându-i o privire piezișă.

– Stră-străbătușa aia a mea, sau ce-o fi, n-o să-ți facă probleme. Pot să pun pariu.

Îi făcu semn cu ochiul.

– Nu prea i-a păsat ei vreodată de noi.

Mai bău din cabernetul proaspăt turnat de chelner, ca să acompanieze coastele de miel impresionant tăiate și servite.

– Încă mă minunez că face asta. Tu... un cameleon, așa cum vă spuneți voi... ar trebui să empatizezi intens cu clienții tăi.

Își arcui sprâncenele.

– Nu-mi poți spune? De ce vrea așa ceva?

– Habar n-am.

Ceea ce era adevărat. *Asta* o tot deranjase, constată ea.

– De obicei, intuiesc, dar nu și de astă-dată.

Își ridică paharul. Îi zâmbi, surprinzând o vedere frontală totală, cu exact umbrele și luminile potrivite.

– Probabil... comentariul tău... chiar o va încânta.

– Sper.

Atinse buza paharului de al ei, cu un zâmbet licărindu-i în ochi.

– Îmi place stilul ei.

Dineul interminabil se apropie de sfârșit. Ethan voia să facă dragoste cu ea. Putea simți asta. Și ea voia asta, își dădu seama, simțind o împunsătură de regret, care se localiză între picioarele ei.

Jeruna Nesmith privi peste umerii lor.

Și... în câteva zile... se va debarasa de nano-mașinării în filtrele lui An Yi, le va preda clientei sale... iar întreaga amintire a lui Ethan va dispărea. Oh, poate că un crâmpei de imagine a unor ochi căprui va atinge o coardă sensibilă într-o amiază arzătoare de vară, iar ea se va întreba somnoroasă de unde provenea amintirea asta. Îi va scrie numele în jurnalul ei, dar numai cu un mare semn de întrebare. *De ce el?*

Îi ură noapte bună la ușa cabanei și se priviră în ochi peste un golf la fel de vast ca afurisita de mare. Ea se răsuci prima, trântind ușa după ea, fără a-i păsa că doamna Nesmith va trebui să-și amintească și asta, străbătu încăperea scumpă, elegantă și frumoasă, ducându-se la micul bar de incintă, și-și turnă o porție dublă dintr-un brandy foarte scump, îl dădu peste cap și se duse la culcare.

Nunta se ridică la nivelul așteptărilor. O mulțime de bogați, multe haine costisitoare, de firmă, mult spectacol, pompă, flori, mâncare fină, pileală scumpă... Se îmbrăcase, pentru a se potrivi cu restul, într-o rochie lungă, de mătase, ca un voal, în stil sari, dar avu o clipă de panică când pătrunse în capela imensă traversată de un covor din catifea roșie, cu tulpinile unor flori tropicale drapând stranele. Ethan nu era aici, iar clienta ei s-ar putea să citească printre rânduri... sau priviri... și să intuiască faptul că finalul liniștit al nopții trecute ar putea avea o legătură cu asta.

Dar apoi îl zări mai în față, lângă mire. Foarte formal și țeapăn. Avea o perspectivă aproape deschisă asupra lui, privindu-l fără ca el să-și dea seama, în timp ce el își menținea o expresie închisă și indescifrabilă. Apoi, ca și cum ar fi simțit atingerea privirii ei, se uită direct spre ea. Nu zâmbi, însă ochii lui îi țintuiră pe ai săi, iar pentru câteva clipe, clienta ei încetă să mai existe. Kayla se eliberă, îi oferi un mic zâmbet trist și se așeză în strană pe partea miresei, de unde avea o priveliște bună asupra lui.

Ceremonia era foarte tradițională și ea înregistră momentele culminante: procesiunea, jurămintele, inelul, toate cele. Dar continuă să revină la profilul pe trei sferturi al lui Ethan. Ar fi putut fi foarte bine sculptat în rășină acrilică. Însă continuă să se tot uite spre el, dându-i babetei marfa pentru care plătise.

Ceremonia se termină și toată lumea o luă agale, ajungând, în cele din urmă, la recepție. Nu-l văzu pe Ethan, străbătu

mulțimea, înregistrând detaliile de familie pe care clienta ei ar vrea să le vadă: micile ciondăneli, criticile bosumflate, articulațiile albite ale degetelor strânse pe paharele de Martini. Oh, da, se gândi Kayla, afișând o față lipsită de expresie și privind realitatea. Știu ce crezi tu despre acești oameni și ce ai observa dacă ai fi aici pe bune. Ethan avea dreptate. Nu-i păsa prea mult de niciunul dintre ei. Cu excepția lui.

Ethan nu era nicăieri.

Luă loc la o masă cu o vedere panoramică impecabilă asupra grădinii unde fusese organizată recepția. Palmierii proiectau dâre subțiri și umbrarele înmiresmate de florile plantelor agățătoare ofereau unghere discrete. Mese lungi, cu mâncăruri, decorate cu sculpturi din gheață și mormane de fructe tropicale și flori, ofereau produse marine proaspete, fructe, porții elegante din mâncăruri alese și un bar la liber. Tortul de nuntă, imens, ocupa propria sa masă decorată cu flori, flancat de frapiere cu șampanie și tavă cu cupe. Soarele îi înțepă fața și se întoarse cu spatele spre el, și iată-l pe Ethan, ajutând un oaspete în vârstă să se așeze.

Așa că se uita drept într-acolo când un mic avion cu decolare și aterizare verticală se arătă mugind la joasă altitudine, aproape de el. Reduse altitudinea și ateriză chiar acolo, iar motoarele gemeau. Personaje îmbrăcate în uniforme de camuflaj săriră din el, mascate și înarmate cu automate. Unul trase o rafală scurtă spre palmieri, sfâșiind frunzele.

– Culcat! tună o voce amplificată. *Toată lumea culcat, acum!*

Oh, futu-i. Un raid cu răpire.

O femeie țipă, vocile se întețiră și, pentru o clipă ca o veșnicie, se instaură haosul. Unul dintre personajele în camuflaj trase cu un pistol mic și un chelner își lipi o palmă pe gât, după ce-l lovi o săgeată paralizantă, și căzu jos. Bucăți sfâșiate de palmier pluteau spre trupul său înveșmântat în alb. Invitații

începură să se întindă pe jos, în iarbă, și era ca și cum un gaz puternic ar fi inundat grădina pentru că toată lumea se aruncă pe jos. Kayla se făcuse una cu pământul prin iarbă, cu privirile fixate pe Ethan, încă rămas în picioare. N-o face pe eroul, se gândi ea, dorindu-și să-l vadă cum se *întinde pe jos*, pentru că nu pentru el veniseră. Ce s-a întâmplat cu forțele de securitate? Unul dintre atacatori îmbrânci un chelner și Ethan făcu un pas înainte. Nu, țipă Kayla în tăcere, când agresorul îl lovi cu patul puștii și-l culcă la pământ pe Ethan. Kayla se încordă, cu ochii pe trupul nemișcat, străduindu-se să surprindă vreo mișcare.

– *Dacă nu mișcă nimeni, nu pățește nimeni nimic*, bubui un megafon.

Accent australian, observă Kayla. O mulțime de bande profesioniste de închiriat, pentru răpiri, erau formate din australieni. Cele de vârf. Din colțul ochilor, văzu personajele pășind printre invitați, smulgând câte un colier aici, un ceas colo, dar fără să se dedea la jafuri serioase. Căutau pe cineva anume. Acolo zăceau banii. Vor lua acea persoană și vor pleca.

O mână o apucă de braț și o smulse de jos, ridicând-o în picioare, de parcă n-ar fi cântărit mai nimic. Cu respirația tăiată, inima bătându-i cu putere, Kayla se holbă în ochii reci și cenușii din spatele unei măști verzi.

– Mișcă-te, zise bărbatul.

– Faceți o greșeală. Eu nu sunt...

Kayla se opri brusc, icnind, când îi răsuci mâna la spate, săgetată de durere. Se împiedică, își pierdu echilibrul când o îmbrânci înainte.

– Eu sunt o nimeni, icni ea mai departe, însă el doar îi ridică brațul puțin mai sus, astfel că în ochii ei se adunară lacrimi, iar durerea îi tăie respirația. O apucară și alte mâini, cineva îi lipi pe gât un plasture cu droguri și bezna începu să-i invadeze

câmpul vizual. Cerul se rostogoli dincolo de ea, iar o parte în destrămare a minții ei șopti că o duceau la bordul avionului.

Apoi... nimic.

Se trezi cu o migrenă și crezu, pentru o clipă, că tocmai primise o doză. Apoi, umiditatea opresivă și mireasma grea a tropicelor o aduseră înapoi pe insulă, la atacul răpitorilor. Se ridică în capul oaselor, cu ochii mari, chinuindu-se să vadă ceva în bezna compactă. Orbise? Să fi interacționat drogul dat de răpitori cu nano-mașinăriile ei? O orbise?

– Este în ordine, sunt aici.

Glas cunoscut, brațe familiare care o îmbrățișează.

– Ethan?

Vocea-i tremura și ea se lăsă pe el, în timp ce o trăgea mai aproape. Îl putea distinge... oarecum. Nu orbise.

– Unde suntem? Ce s-a întâmplat?

– O mare greșeală, asta s-a întâmnplat.

Ethan râse grosolan.

– A fost o răpire organizată de clanul Yellow Roo. Am recunoscut uniformele. Au mai atacat familia și înainte. Nu-s decât afaceri obișnuite, atunci când te încadrezi într-un anumit nivel de venit.

– Știu, dar... de ce eu?

Kayla înghiți un nod. Simți o saltea sub ea, pipăi pereții, două coșuri din plastic, un veceu ecologic.

– Eu nu fac parte din familia ta.

– Și s-ar putea ca nici eu să nu fac.

Ethan își dădu drumul respirației într-un oftat prelung.

– Asta-i greșeala. Cretinii au pus mâna pe singurii doi indivizi din întreaga gloată de la recepție de pe urma cărora nu poți obține o recompensă decentă. Sau aduni tu una?

– Oh, zeilor, n-aș mai fi cameleon dacă aș avea bani.

Kayla își închise ochii, capul îi pulsa.

– N-au decât să caute. Nici n-am destui bani în cont cât să le merite deranjul.

Se înfioră, pentru că răpirea constituia o carieră acceptată și regulile erau foarte civilizate... până la punctul când nu puteai plăti. Atunci nimeni nu mai era deloc civilizat.

Ethan îi înlătură o șuviță de păr de pe față.

– Poate că va plăti Jeruna pentru tine, zise el.

Ea scutură din cap. Nu, era cameleon pentru că-i putea citi pe oameni. Jeruna Nesmith nu avea de gând să plătească nicio răscumpărare pentru un contractor.

– Păi, atunci ar fi mai bine să începem să punem la cale ceva planuri.

Ethan scoase iarăși hohotul acela gros.

– Nici eu n-am perspective mai înfloritoare pentru o recompensă decât ai tu.

– Tu faci parte din familie. Ești din interior.

– Da, iar un clan de răpitori a pus laba pe fratele meu mai mare, pe când eram în scutece. Cred că el avea vreo șapte ani. Familia n-a plătit. Atitudinea lor a fost „dacă vrei să mergi pe calea ta, n-ai decât".

Kayla nu-l întrebă ce s-a întâmplat cu fratele lui. Auzi răspunsul în ascuțișul tonului. Scană pereții. Erau într-un fel de cabană rudimentară. Zorii trebuie că erau pe aproape, pentru că putea distinge printre stâlpii subțiri din care erau alcătuiți pereții. Fâșii din plastic țineau loc de acoperiș, material țeapăn... îl încercase ea. Legate zdravăn de stâlpii cei mai înalți de pe pereți. O ușă din sârmă se potrivea de minune în canatul cu muchii metalice și era zăvorâtă bine. Dar...

– Nu se așteaptă să forțăm ieșirea, murmură Kayla cuvintele în urechea lui Ethan, de parcă ar fi fost răsuflarea iubitei.

Pentru că, probabil, erau ascultați.

– Bineînțeles că nu. Acesta-i doar un loc unde se așteaptă negocierile. Nu încerci să scapi. De obicei, e mai sigur să stai în banca ta. Așa se desfășoară jocul.

– Uite acolo, arătă Kayla. Vezi lățimea? șopti ea. Poate ne putem strecura pe acolo. Poate. Stâlpii sunt subțiri și probabil că i-am putea smulge. Apoi, spațiul dintre cei mari s-ar putea să fie suficient de lat.

Ethan era deja la perete înainte ca ea să fi terminat de vorbit. I se alătură și apucă unul dintre stâlpii subțiri. Traseră la unison. Simțiră cum ceda. Nu mult... doar cât un fir de păr. El își schimbă poziția, cu mâinile lângă ale ei, și traseră împreună. Reușiră ca, de data asta, să-l scoată un centimetru, doi. Traseră din nou. Și din nou. În momentul când reușiră să scoată cei doi stâlpi subțiri, lemnul era alunecos din cauza sângelui de pe palmele lor. Kayla îl ajută pe Ethan să-i așeze pe podea și-și șterse palmele de rochia ei sfâșiată. Deschizătura era îngustă... de numai câteva palme lățime. Dar și ea era slăbănoagă. Trase în sus poalele lungi ale rochiei, legându-le între picioare pentru a forma un fel de șort. Apoi se întoarse spre Ethan, îi cuprinse fața în palme, îl sărută. Apăsat.

– Urează-mi noroc, zise ea.

– Scumpeteo, suntem în aceeași oală acum.

O sărută la rândul lui, cu foc.

– Nu.

Îl împinse deoparte.

– Tu trebuie să rămâi aici.

– Ți-am spus că...

– Pe *tine* te voia.

Kayla îl strânse de brațe, dorind să-l facă să priceapă.

– N-ar trebui să-ți spun asta, însă asta-i situația. De-asta m-a angajat. Să mă uit după tine la nuntă.

– Jeruna?

Părea uluit.

– De ce naiba i-ar păsa de mine? Era deja pe Marte când m-am născut eu. Aproape că nici nu suntem rude.

– N-am nicio idee.

Kayla se întoarse cu spatele spre el.

– Dar îi pasă. Va plăti răscumpărarea pentru tine. Îți garantez. Așa că ești în siguranță.

Îi dădu drumul, împingându-l de lângă ea, trăgându-și un picior peste stâlpul mai scund. Cei doi stâlpi groși care flancau deschizătura o strângeau, presându-i spinarea și coșul pieptului, presându-i plămânii în așa fel încât se lupta cu panica sufocantă în timp ce-și strecura trupul prin spațiul îngust, iar rochia ei subțire se sfâșia, scoarța groasă, de copac, zgâriindu-i spatele. Căzu pe solul uscat de pe partea cealaltă, julindu-și coapsa și zdrelindu-și un genunchi. Sări în picioare.

– Ține-te bine.

Ethan se întinse după ea.

– Gălețile astea sunt pline cu apă și mâncare. Le-am verificat în timp ce erai scoasă din circulație. Stai puțin până-ți pasez ceva din marfă prin deschizătură. Ascunzătorile astea nu se pun în apropierea niciunui loc atins de civilizație. S-ar putea să ai de mers berechet.

Dispăru și, câteva clipe mai târziu, începu să-i întindă prin spărtură sticle cu apă. Prea multe pentru a putea fi cărate.

– Ajunge, zise Kayla și luă pachetele cu ceva uscat și tare, pe care i le dăduse el.

În timp ce-și reînnoda rochia, pentru a putea lua mâncarea și cât de multă apă putea duce, privi în sus și-l văzu pe Ethan agitându-se în urma ei, prin deschizătură.

– Nu, zise ea, auzindu-l icnind, înțepenit, și, deodată, căzu pe partea cealaltă, aterizând dur pe pământ, în fața ei.

– Idiotule, continuă ea, întinzându-i mâna ca să-l ajute să se ridice.

– Dacă ai dreptate în privința Jerunei, probabil că și sunt.

Se ridică în picioare și o sărută, ușor, pe frunte.

– N-am de gând să zac aici și să aștept să aflu dacă ai sau nu dreptate.

O apucă de mână.

– Și, în afară de asta, mi-aș tot face griji pentru tine stând aici. Hai să mergem.

Cerul se luminase doar atât cât să poată distinge copacii înalți și încâlceala vegetației. Privind în urmă, închisoarea lor nu părea să fie altceva decât o cutie din pari legați unii de alții, ascunsă de raidurile aeriene sub copacii înalți. Erau înconjurați de trunchiuri uriașe, negre în lumina slabă. Frunze mari, ca niște ferigi, se frecau de ea și un milion de glasuri minuscule scârțâiau, croncăneau, bâzâiau și bolboroseau. Kayla tresări când ceva ca o pană îi mângâie obrazul, iar inima i se opri în piept. Junglă? Aerul greu și vegetația îi stârneau o senzație ușoară de claustrofobie.

– Minunat.

Privi spre peticele îndepărtate de cer cenușiu.

– Unde ne aflăm?

Un urlet tunător străbătu, dintr-odată, zorii cenușii, iar Kayla se întoarse brusc, cu inima bătându-i cu putere, căutând printre cele două crengi îngemănate de deasupra capului ceva, orice, în vreme ce zarva se amplifică.

– Asta-ți răspunde la întrebare. Este okay. Sunt maimuțe urlătoare, spuse Ethan râzând, în timp ce-și dădea la o parte părul din ochi. Trăiesc numai în Rezervația Amazonului. Cred că acolo ne aflăm noi. Miroase bine.

– Ce drăguț. Mă bucur că-ți place.

Kayla încercă să-și aducă aminte detalii legate de rezervație. Mare. Era foarte mare. Ceva o mușcă și ea se strâmbă, lovi cu palma. În copacii de deasupra lor, forme negre și sinuoase săreau ca un torent din copac în copac. Frunze și crengi cădeau pe pământ în urma lor. Maimuțele urlătoare? Ar fi vrut să-și acopere urechile.

– Cred că ar fi bine să mergem doar, zise ea, și să sperăm că dăm de vreun drum.

– Oh, dar există o mulțime de drumuri. Este un laborator ecologic imens. Atâta doar că nu prea sunt șanse să găsim pe cineva pe drum. Permisele de muncă aici sunt foarte greu de obținut.

Ethan își scoase cămașa și începu să-i lege mânecile.

– Ar fi mai bine să ducem câtă apă putem.

Ceva mic și maro bâzâi și-i ateriză pe umărul gol. El urlă și-l lovi, lăsând o pată de sânge și un gândac strivit.

– Ar fi mai bine să-ți pui cămașa.

Kayla își desfăcu rochia.

– Am o grămadă de material suplimentar pe aici.

Nu era ușor să sfâșii stofa în lipsa unui cuțit, dar, în cele din urmă, izbutiră să încropească o legătură pentru sticlele de apă și mâncare. În momentul când Ethan și-o azvârli pe umeri, o mulțime de vietăți mușcătoare se ospătaseră cu ei. Jeruna va primi mult mai mult decât marfa pentru care plătise, se gândi Kayla mohorâtă când se puseră în mișcare.

Dădură ferigile la o parte pășind peste lujerii groși și vegetația joasă care acoperea solul în lumina slabă. Căldura umedă îi învăluia ca o pătură și Kayla se lupta cu o senzație de sufocare în timp ce-și croia drum prin încâlceala din urma lui Ethan. Sandalele ei nu-i erau de prea mare folos pentru a-i proteja picioarele, dar erau mai bune decât nimic. Oricum, nu peste multă vreme deja se străduia să nu șchiopăteze.

Mai mult de atât nu se lumină de ziuă. În crepusculul galben-verde, vietăți zburătoare mușcau sau bâzâiau. Kayla sări înapoi când o tulpină încolăcită se dovedi a fi un șarpe cu dungi maro și arămii.

– Viperă cu corn obișnuită, zise Ethan, dirijând-o, prudent, dincolo de ea. Destul de veninoasă. Trebuie să fim atenți la vietățile de pe sol. Sunt mai greu de observat. Șarpele-coral sud-american este cel mai periculos, dar îl poți vedea. De regulă. Pe cel de tufiș îl vezi cu mare greutate... se contopește cu mediul.

Îi adresă un zâmbet strâmb.

– De-asta am luat-o eu înainte. Sunt parțial imunizat la ambele specii. Dacă mă mușcă, probabil că n-am să mor.

– Zeilor, cu ce te ocupi tu?

Kayla privi prudentă spre sol.

– Parcă spuneai că interpretezi muzică de jazz. Ce ești? Îmblânzitor de șerpi?

– Cânt muzică de jazz. Și am un doctorat în ecologie tropicală.

Ethan dădu din umeri.

– Un doctorat cu totul inutil, potrivit familiei, dar îmi petrec o grămadă de timp pe aici.

Nu mai văzură alți șerpi, cu toate că ea scruta înfrigurată fiecare umbră întâlnită. Deplasarea deveni mai ușoară după ce dădură peste un drum forestier, o cărăruie îngustă care șerpuia printre trunchiuri și pe sub lujerii groși. Căldura umedă părea să absoarbă umezeala de pe trupul Kaylei, în pofida sorbiturilor frecvente din prețioasa lor apă, iar setea începu s-o chinuie. Din când în când se opreau și Kayla își încorda auzul, fără să audă nimic în afara bâzâitului constant al insectelor, țipătul ocazional al vreunei păsări sau al maimuțelor, și, o dată, o tuse adâncă, la care Ethan își mijì ochii.

– Un jaguar, zise el, dăruindu-i un zâmbet încurcat. Își aleg ascunzătorile cu grijă. Fac să merite vremea cât stai în așteptare.

– Așa ar fi trebuit să faci tu.

Ea-și șterse transpirația de pe față cu rochia murdară.

– Chiar o să plătească pentru tine.

– Vrei să mergi pe aici de una singură?

Rânji spre ea, apoi rânjetul îi pieri.

– În afară de asta... n-aveam de gând să stau, pur și simplu, acolo. Cred că ăsta este unul din motivele pentru care tatăl meu a plecat de-acasă și a devenit artist și sărac. Ar fi putut ajunge artist și rămânând bogat, în interiorul familiei. Dar lui nu-i plăceau regulile. Și da, există și reguli.

Ridică privirea, după ce lumina se diminuă brusc.

– Cred că va ploua.

Fără glumă. Kayla căscă ochii, observând cum, în doar câteva minute, peticele de cer, vizibile prin păienjenișul vegetației, se colorară din albastru într-un gri negricios. Fără niciun avertisment, norii se sparseră și apa căzu în șuvoaie, ca la duș. Ethan o apucă de încheietura mâinii și o trase într-un adăpost natural creat de un copac căzut parțial, acoperit de plante agățătoare. Frunzele groase blocau mare parte din precipitații. Kayla își linse de pe buze picăturile de apă dulceagă, râse, și ieși din nou sub potop, udată până la piele aproape instantaneu. Se simțea bine, în vreme ce ploaia caldă o curăța de transpirație și murdărie. Lăsă să-i cadă rochia de pe umeri, iar apa se scurgea în șuvoaie între sâni. Se simțea aproape *curată*, fir-ar. Ploaia se opri, la fel de brusc cum începuse.

Soarele ieși pe deasupra frunzișului și atmosfera se transformă imediat într-o saună. Apa picura, licărind ca nestematele în razele de lumină galbenă, care se disipa printre frunze, iar o pasăre viu colorată, cu pene purpurii și albastre, fâlfâia din aripi

printre copaci. Kayla râse încetișor, cu părul ud lipit de cap, cu rochia încă lăsată în jurul șoldurilor.

– E minunat, spuse ea. E un infern în materie de drumeții, dar e frumos.

Se întoarse să-l privească și-și abandonă deliberat rochia. Jeruna n-avea decât să se ducă naibii. Era pe altă planetă. Kalya întinse rochia pe niște crengi, să se usuce.

Fără nicio vorbă, Ethan rupse câteva frunze asemănătoare celor de palmier dintr-un pâlc de copaci pitici și le așeză sub umbrarul din liane. O maimuțică, cu o față ca de clovn rămas într-o stupoare perpetuă, flecări spre el de pe un trunchi de copac; apoi țâșni în sus, dispărând între umbre. El se întoarse spre Kayla și, încă fără să spună nimic, îi luă mâna într-a lui și o trase spre el, atingându-i ușor umerii.

Dintr-odată, tăieturile, juliturile, căldura sufocantă... nu mai contau deloc. Ea se aplecă înainte, lăsându-și buzele să i le atingă pe ale lui, urmându-le conturul cu limba. Îl simți înfiorându-se. O trase din nou spre el, cu forță, lipindu-și gura de a ei, apăsată, fierbinte, flămândă ca și a ei.

Făcură dragoste, moțăiră, apoi făcură din nou dragoste. El îi povesti despre universul celor foarte bogați și cum era să trăiești la margine, nici înăuntru, dar nici lăsat să fii cu adevărat independent. Familia era familie... Într-un fel, erai o marfă de schimb, ca în cazul unui trib. Totuși, era *înăuntru.* Ea-i povesti cum crescuse într-o creșă. Afară. Aflând că avea un nivel puternic de empatie, că avea talentul de a deveni cameleon.

– Și de asta o faci?

El se lăsă pe un cot, lângă ea, urmărind conturul pometelui ei cu vârfurile degetelor.

– Ca să ajungi să trăiești înăuntru?

– Da.

Îi spuse adevărul pentru că descoperise că nu voia să-l mintă pe acest bărbat.

– Vreau asta. Și se plătește bine.

Țipă, înțepată de ceva.

– Afurisitele de insecte.

Se ridică, lovi și apoi privi sângele de pe palma ei.

– N-ar fi mai bine să mai facem câțiva pași? Poate că greșești, crezând că se mai întorc.

Dar se strâmbă și aproape căzu jos încercând să se ridice în picioare.

Ethan inspiră repede și-i examină picioarele.

– Kayla, de ce n-ai spus nimic? Stai *jos*, și lasă-mă să mă uit.

– N-avea niciun rost să mă plâng, spuse ea, dar nu-și putu înăbuși un țipăt când el se folosi de o mânecă ruptă din cămașa lui pentru a șterge noroiul de pe tălpile ei. Sângele acoperi pânza, iar tăieturile ieșiră la iveală deschise.

– Am putea să sfâșiem toată cămașa mea și să-ți înfășurăm fâșiile pe picior înainte să plecăm din nou la drum. Îmi pare rău. Nu m-am gândit că ești încălțată în sandale.

Îi mângâie ușor vârfurile degetelor de la picioare.

– Știi, eu sunt cipuit.

Râse, cu o undă de amărăciune în glas.

– Dacă și-ar fi bătut capul să verifice.

– Cipuit?

Ea-și azvârli părul ud de pe față.

– Am un sistem de localizare prin GPS, inserat în mine. Încă de la naștere. Este regula familiei mele. Dacă se apucă să-l caute, dau de noi.

– Și de ce să nu caute?

– Răpitorii folosesc un dispozitiv de mascare. Probabil că era pe vârful cutiei. Toată lumea joacă după reguli, așa că vor

aştepta să audă veşti de la răpitori, le vor răspunde. Nu se vor apuca să *caute*.

Se încruntă, apoi se uită înapoi, pe unde veniseră.

– Ştii, pe cât au efectuat raidul de eficient, nu-mi vine să cred că au dat-o în bară cu prada. Tipii ăştia-şi fac temele de casă. Ar fi trebuit să fie în stare să captureze ţintele şi în mijlocul nopţii, din viteză.

Clătină din cap, oftă.

– Aşa că s-ar putea să ai dreptate şi nici ei să nu joace după reguli.

Îi dărui un zâmbet strâmb.

– Mai bine o luăm din loc.

El reuşi să facă fâşii rudimentare dintr-o bucată de bumbac ruptă din cămaşa lui şi-i bandajă tălpile ca să mai poată să poarte sandalele subţiri. Ea tot mai şchiopăta, micile tăieturi şi julituri erau acum mai dureroase, după ce afluxul de adrenalină se disipase. Încet, cu grijă, îşi continuară mersul de-a lungul drumului forestier, luând-o spre apus, ca direcţie generală, printr-o încâlceală nesfârşită de frunze, liane şi trunchiuri înalte.

Lumina scăzu rapid la apusul soarelui şi se opriră, în cele din urmă, pentru a înnopta într-un alt loc aflat sub un trunchi de copac bătrân, uscat, acoperit de liane. Desigur, începu să plouă iar nu la mult timp după ce dispăru şi ultima geană de lumină. Apăraţi în mare parte de urgia ploii torenţiale, băură apă şi mâncară ceea ce se dovedi a fi mango şi papaia uscate. Şi făcură dragoste din nou.

Teroarea le bântui noaptea. Şi nu avea formă, ci doar reprezentare sonoră. Mârâieli, fluierături, un urlet înăbuşit, care trebuie să fi fost un jaguar. Ethan identifică fiecare sunet, fiecare detaliu a ceea ce se petrecea în întunericul gros şi mirosind a putreziciune, de parcă ar fi avut o lanternă vrăjită cu care străpungea noaptea. Alungă spaima, iar Kayla auzi

dragostea în vocea lui, pe când transforma noaptea în zi. Aproape că o pufnise râsul. Iepurele în mărăciniș. Ar fi putut fi o excursie chiar plăcută dacă ar fi avut o pereche de pantofi buni. La un moment dat ațipi, se trezi, îl simți pe Ethan moale, dormind cu brațele încă în jurul ei, apoi ațipi din nou, pentru că Ethan știa că nu-i putea mânca nimic aici. Și asta era destul.

Se deșteptă înțepenită și o durea stomacul de foame, în pofida fructelor uscate din seara precedentă, în vreme ce trunchiurile întunecate ale copacilor și frunzele palmate ale plantelor care le ofereau adăpost prinseră contur în bezna tot mai diminuată. Ethan dormea lângă ea. Privi în jos, spre el, abia vizibil în zorii care se îngânau. Avea fața îmbujorată, iar când îl atinse, pielea-i era fierbinte. Febrilă. Nu-mi voi aminti de tine, se gândi ea, și o străpunse un fior de mâhnire. Dacă un cameleon păstra naniții, pierdea girul sindicatului. Nu cheltuiai o avere ca să-ți plece perechea ta de ochi și urechi închiriate cu amintirea dorită de tine, sau să ți-o țină ostatică. Acel gir, pentru a cărui obținere plătise scump, însemna că era cu totul de încredere. Dacă înșela această încredere, fie și numai o singură dată, o pierdea pentru totdeauna.

Și nici nu i-ar fi folosit la nimic. Naniții se autodistrugeau după o perioadă de timp bine stabilită, dacă nu erau filtrați și stabilizați. În câteva zile, amintirea se va evapora, fie că i-o preda Jerunei sau nu. Bineînțeles, peste câteva zile s-ar putea să fie tot aici. Zâmbi fără veselie în cenușiul firav al zorilor. Poate că ar trebui să spere că nici nu-i vor găsi pe aici. Nu așa de curând.

Nu-și făcea iluzii în privința a ceea ce se va întâmpla după. Zidul dintre *înăuntru* și *afară* era impenetrabil. Puteai să te strecori prin el o vreme. Dar nu pentru mult timp. Regulile. Niciun fel de „și trăi împreună cu Ethan până la adânci

bătrâneți". Expiră într-un oftat prelung, lent, dorindu-și să-i fi spus „nu" Jerunei, dorindu-și ca brokerul ei să-i fi găsit un alt contract. Își plimbă degetele de-a lungul curburii pometelui lui Ethan, îi privi pleoapele tremurând, ochii săi aurii oprindu-se asupra ei, îi privi buzele arcuindu-se într-un zâmbet blând, de recunoaștere.

Nu, nu dorea asta. Se aplecă peste el și-i întâlni buzele la jumătatea distanței.

Ajunseră la drumul din pământ roșu la amiază, croindu-și calea prin ceea ce părea să fie un zid impenetrabil de frunze și liane, ieșind în soarele fierbinte care-i făcu să clipească și să se clatine. Pentru câteva momente, nu putură decât să stea neclintiți, ținându-se unul de celălalt, strângând din ochi sub lumina astrului. Apoi Ethan chiui de bucurie, o strânse în brațe, și amândoi se împleticiră prin praf, vlăguiți de foame și sete, râzând ca niște apucați.

Micul jeep electric luă curba pe drumeag câteva momente mai târziu, iar șoferul cu pielea întunecată, îmbrăcat în ținută de camuflaj de junglă, puse piciorul pe frână. Vorbea o spaniolă central-americană, la fel și Ethan, care traduse. Salvatorul lor era un ranger al Rezervației și tocmai se întâmplase să vină să-și verifice sectorul în această dimineață. Le spuse foarte limpede că au avut noroc, că ajungea pe acest drumeag doar din când în când. Se agită și clătină din cap când Ethan îi explică ce li se întâmplase. Se socotea jignit, le spuse el, că bandele de răpitori se foloseau de junglă pentru cutiile lor. Uneori, asta devenea ceva periculos pentru rangeri. Avea apă la el și un prânz alcătuit din tocană de fasole și porumb, pe care-l împărți cu ei, apoi conduse timp de patru ore până ajunse înapoi la sediul lui.

Până la sosirea lor, mecanismul familiei se pusese în mișcare, fără a mai conta că Ethan era doar un membru marginal.

Un VTOL[1] cu medici la bord ajunse până la ei și fură examinați, tratați pentru contuziile ușoare, îmbrăcați și îmbarcați, totul înainte ca ea să-și poată trage răsuflarea.

– Ne duc la un spital al familiei pentru observație și tratament, zise Ethan, așezându-se în fotoliul plușat, lângă Kayla. Unchiul meu i-a trimis să ne aducă.

Îi atinse mâna, cu ochii lui căprui deveniți întunecați în lumina cabinei.

– Probabil, vom fi despărțiți o vreme, Kayla...

Se opri din vorbit, trase aer în piept.

– N-aș vrea să uiți... asta.

– Nu pot face nimic.

Ea se străduia să-și păstreze tonul calm.

– Ba, poți. Păstrează-o. Asimilează-o, așa cum fac clienții tăi.

Îi strânse brațele, cu fața palidă.

– Nu te pot împiedica să faci asta.

Ea clătină din cap.

– Sunt imunizată, șopti ea. Nano-mașinăriile nu se vor descărca pentru mine. Nu pot asimila nimic.

– Cum poți să faci *asta?*

Se înfuriase deodată, iar ochii-i scăpărau.

– Cum poți... părăsi o parte a vieții tale? Cum poți să-ți azvârli o parte a trecutului tău?

Trecutul avea colți. Era ceva de care trebuia să fugi, nu să-l slăvești. Asta până acum. Își întoarse capul de sub privirea lui acuzatoare.

– Dacă bat la ușa ta, am să fiu un străin. Nu se va fi întâmplat nimic din toate acestea. Aș putea fi oricine.

– Poate, șopti ea. Nu știu.

---

[1] Aparat cu decolare și aterizare verticală, capabil să dezvolte viteze de înaintare similare cu cele ale aparatelor obișnuite (n. tr.).

– *Iar eu vreau să-ți amintești asta.*

Îl privi, îi întâlni privirea, își dădu seama că, în afara furiei, văzuse... frică.

– Este imposibil, spuse ea, pentru că nu-i putea oferi decât adevărul.

Preț de câteva clipe, el nu spuse nimic, apoi privi în altă parte.

– Vrei să-i... dai asta Jerunei? întrebă el răgușit.

Nu i-ar putea spune decât adevărul, așa că nu-i zise nimic. Dacă n-ar face-o... pentru ce altceva ar mai fi potrivită? Iar înăuntru era înăuntru.

Se ridică în picioare smucindu-se, cu fața întoarsă.

– Târfo, zise el, și se duse spre capătul avionului.

Ea rămase nemișcată multă vreme, holbându-se în jos, la mâinile ei zgâriate și acoperite cu cruste vindecate, picioarele ei bandajate și curățate pulsând sub bumbacul pantalonilor de spital, pe care îi primise de la medici.

Peste câteva zile, nici nu-și va mai aminti că-i spusese asta.

Sperase să-l mai poată vedea. O ținură peste noapte, îi accelerară vindecarea, pentru a-i trata rănile de la picioare, îi aduseră bagajele de la stațiunea unde avusese loc nunta, și-i oferiră un zbor până acasă în avionul familiei. Chiar când era pe picior de plecare, o bătaie în ușa foarte luxoasei sale rezerve îi făcu inima să tresară, dar nu era decât un avocat al familiei, care-i înmână un cec cu o sumă foarte mare și o renunțare la orice pretenții, absolvind familia de vreo responsabilitate legală.

O semnă. Nu fusese vina lor că răpitorii au fost de o incompetență atât de greu de explicat.

În ea creștea o furie surdă și strânse din buze când avocatul făcu o plecăciune foarte discretă înaintea ei și se retrase. Sosi un majordom taciturn, care-i duse bagajele până la avionul privat, iar ea îl urmă încet, picioarele recent vindecate fiind încă ușor

dureroase în sandalele ei cu talpă plată. Urcă treptele mochetate ale avionului și se întoarse să privească înapoi, spre spitalul privat. Semăna cu un complex rezidențial păzit, cu căsuțe, alei și parcuri. Clădirile principale ar fi putut alcătui o destinație de vacanță. Cei câțiva oameni în uniformă din rândurile personalului, aflați pe alei, o ignorau, iar bătrânul din scaunul inteligent, ieșit afară să ia o gură de aer, nu se uită nicio clipă în direcția ei.

Urcă la bord și ușa avionului se etanșă în urma sa.

Ignoră cu totul e-mailurile insistente ale brokerului cât de mult putu. Când, în final, anulă blocajul, imaginea Azarei apăru instantaneu în câmpul holografic, iar ochii ei întunecați scăpărau de furie, voalul ei cu mărgeluțe tremurând pe dinaintea Kaylei.

– În numele demonilor lui Allah, ce faci? Clienta m-a amenințat cu acțiuni în justiție. După cum știi, contractul mă protejează, însă *eu* te amenință pe tine. Și nu cu acțiuni în instanță, răsfățato. Niciun cameleon de-al meu n-a furat, *vreodată*, produsul. Ai face bine să nu fii tu primul, m-ai auzit?

O parte din mintea Kaylei se minună la furia ei. Până acum nu o mai văzuse niciodată pe Azara dovedind nici cea mai mică iritare.

– Vreau să discut cu ea, spuse.

– N-am să fac tot felul de jocuri cu tine. Te vei duce imediat la clinică, se răsti Azara. Am vorbit cu tehniciana ta. Mi-a spus că mai ai doar douăzeci și patru de ore până când naniții se vor compromite. Asta înseamnă că abia mai este timp pentru filtrarea lor și conservarea unei copii digitale pentru transmiterea ei.

Ah, fii binecuvântată, An Yi, se gândi Kayla. O implorase, însă An Yi nu promisese nimic.

– Este mai mult decât suficient. Am să merg direct la clinică.

Kayla își plecă fruntea.

– Îndată ce vorbesc cu Jeruna Nesmith.

Azara își miji ochii, iar imaginea ei îngheță. Făcea multitasking și era limpede că o contacta pe Jeruna, pe Marte.

– E dispusă să discute cu tine.

Arăta ușor uluită. Aparent, răspunsul Jerunei o luase prin surprindere.

– Dacă îndeplinești acest contract, s-ar putea să-ți mai dau o șansă... dacă nu te mai porți niciodată atât de copilărește. Desigur... vei trece printr-o perioadă de probă.

O privi pe Kayla mijindu-și ochii.

– Clienta noastră nu dă vina pe tine.

Își arcui sprâncenele, de parcă ar fi așteptat vreun comentariu al Kaylei. Dădu din umeri.

– N-am să-ți pun la socoteală această scăpare, dacă e mulțumită.

Sincronizarea era totul. Kayla se ridică.

– Am să-i trimit un e-mail lui An Yi și am să mă asigur că mă poate filtra.

– Te așteaptă.

Buzele roșii ale Azarei se curbară într-un zâmbet ușor.

– Să nu mă dezamăgești, fetițo.

Amenințarea din spatele acestor cuvinte mergea dincolo de pierderea girului sindicatului. Kayla își plecă încă o dată capul și stinse câmpul holografic.

Ethan n-o contactase.

Nu se așteptase cu adevărat s-o facă. Ultimul lui cuvânt plutea în aer ca izul amărui a ceva ce arsese. Aștepta până când câmpul holografic licări, făcând legătura de lungă distanță cu Bradbury.

Chipul îmbătrânit al Jerunei Nesmith pâlpâi trezindu-se la viață în holo. Expresia feței nu trăda absolut nimic, însă în ochii ei licări o nuanță de triumf.

– Mi-a părut rău să aflu că ai fost traumatizată, zise ea monoton. Nu-i acesta un favor al științei? Chiar și teroarea poate fi eliminată după o oră petrecută în compania filtrelor.

– Tu ai trimis răpitorii.

Kayla stătea calmă pe scaun, cu privirile ațintite pe chipul veștejit al femeii.

– Tu i-ai pus să mă ia pe mine și pe Ethan.

Vocea-i tremură doar o idee când îi pronunță numele și văzu ochii Jerunei mijind. Nuanța de triumf se intensifică.

– De ce?

Își înclină capul.

– De ce-ai cheltuit atâția bani? De ce joci un asemenea joc?

– Ești foarte deșteaptă.

Buzele subțiri ale bătrânei se unduiră într-un zâmbet satisfăcut.

– Cum de ți-ai dat seama?

– Răpitorii nu sunt chiar atât de incompetenți. Nu și atunci când pun mâna pe indivizi din interior.

Dădu din umeri.

– Uiți. Citesc oamenii. Nu erau deloc nesiguri în privința celor pe care-i capturaseră. Știau că-i aveau pe cei care trebuia. Iar acel ranger s-a nimerit pe acolo exact la țanc. Ne urmărea, nu-i așa?

Jeruna zâmbea larg acum.

– Ești însărcinată?

Kayla înghiți un nod, simțindu-se de parcă ar fi fost lovită în stomac.

– Nu, zise ea.

Își strânse buzele.

– Asta ai fi vrut?

– Nu.

Jeruna oftă.

– Dar ar fi fost ca un... bonus.

– De ce faci așa ceva?

Nu îndrăznea să ridice vocea mai mult de nivelul unei șoapte.

– Ca să-mi ispășesc păcatele.

Jeruna clătină din cap.

– Chiar dacă-ți este greu să-ți imaginezi, am fost și eu, cândva, tânără. Și chiar atrăgătoare. Și deșteaptă.

Zâmbi.

– Una dintre rudele mele îndepărtate s-a îndrăgostit de mine. S-a îndrăgostit de mintea mea și de trupul meu.

– Tatăl lui Ethan, zise Kayla.

– Oh, nu, draga mea, mă flatezi, chicoti Jeruna. Bunicul lui. Dar am fost destul de curajoasă să părăsesc planeta, iar el nu, în vreme ce eu credeam că dragostea este ceva ce poate să aștepte până când aveam *eu* timp să mă ocup de ea.

O privi pe Kayla, zâmbindu-i subțire.

– Să nu faci niciodată această greșeală, copilă. Acum cred că universul îți oferă doar o singură șansă.

Nu! Kayla înghiți cuvântul înainte să fi putut erupe. Își menținu o figură lipsită de expresie.

– Deci, ce-ai vrut de fapt? O amintire care să ia locul a ceva ce nu s-a întâmplat niciodată?

– Ceva de genul acesta.

Zâmbetul Jerunei se lăți încet, iar ochii-i erau flămânzi.

– Și bănuiesc că mi-ai adus trecutul pe care n-am fost într-atât de isteață încât să-l trăiesc. Îți voi fi îndatorată pe veci pentru asta. Crede-mă, am să te plătesc foarte, foarte bine.

Zâmbetul îi deveni și mai larg, iar în ochi îi sclipea un licăr de satisfacție disprețuitoare.

– Un bonus foarte generos, care să-ți compenseze trauma.

Târfo, așa-i spusese el.

– Azara a înțeles greșit.

Kayla așteptă ca privirea Jerunei să se concentreze asupra ei.

– În ce privință?

Tocmai începea să fie îngrijorată.

– Nu numai că am făcut dragoste, zise Kayla. Dar ne-am și îndrăgostit. Asta ai vrut să se întâmple, nu-i așa? Să ne aduci împreună, să ne pui în pericol, dar s-o faci în curtea din spate a lui Ethan, astfel că el se simțea bine, iar eu eram speriată.

Căței, se gândi ea. Ei bine, n-a trebuit să te deranjezi atât de mult.

Aproape că o sufoca nodul de cuvinte amare.

– Iar această dragoste nu-i de vânzare.

– Avem un contract.

Fața Jerunei se albise. Imaginea ei încremeni. Multitasking.

– Nu-ți mai bate capul.

Kayla scoase un hohot tăios.

– Brokerul meu a greșit în privința limitei de la care începe degradarea. Nu ai timp să-ți chemi trupele de asalt.

– Nu poți păstra asta. Știu cum funcționează.

Jeruna își strânse pumnii.

– Nu fi proastă. N-ai să mai lucrezi niciodată drept cameleon, am să mă asigur al naibii de bine de asta.

– Oh, brokerul meu o să aibă grijă să fie așa. Nu-ți face probleme.

Kayla privi cifrele pâlpâitoare de la baza câmpului holografic.

– Pierdem amândouă. Chiar... *acum.*

Potrivise bine lucrurile, dar s-a întâmplat ca și cum ar fi apăsat un buton. Nu mai făcuse niciodată așa ceva și se întrebase cum se va deosebi asta de filtrare, când se culca și apoi se trezea odihnită și ca nouă.

Ethan, se gândi ea, concentrându-se pe chipul lui amintit, pe atingerea lui de pielea ei, felul în care-l simțise în ea, ca o parte din ea. Nu pot să *uit*, pur și simplu.

Se ștergea... se ștergea... își pierdea sensul... o față... fără nume... ca apa scursă din cadă. Ia-o în palma ta făcută căuș... tot dispare...

Un urlet ascuțit îi străpunse craniul. Kayla clipi.

În câmpul său holografic, o femeie în vârstă își strângea capul cu ambele mâini, părul ei tuns scurt ieșindu-i în smocuri printre degete. Clienta cu care tocmai avusese interviul, Jeruna, așa ceva...

– Nu, căței, mă păcălești, urlă femeia. Ethan, dă-mi-l pe Ethan.

Plecase după doză, își amintea asta. Defect nano? Femeia continua să urle.

– Va trebui să discutați cu brokerul meu, zise ea și închise câmpul.

Familiara migrenă îi cuprinse craniul în degetele de oțel și inspiră rapid, gemând. Asta ar trebui să i se întâmple la clinica lui An Yi, nu aici. Kayla își atinse încet capul cuprins de durere și se duse spre bucătărie, târșindu-și pașii, după un ceai. Trebuie să fie o defecțiune. Cât timp trecuse de când luase doza?

– Verifică data, zise ea și cifrele se treziră la viață în câmpul acum pustiu.

Se holbă la ele buimăcită, cuprinsă de o spaimă rece.

Nu-i posibil.

Își lăsă ceaiul, abia simțind stropii opăriți când ceașca se răsturnă, și alergă spre canapeaua extensibilă, scoase jurnalul intim din locul său de sub rama metalică. O pagină fusese smulsă... însemnările despre ultima doză? Cea pentru femeia care tocmai țipase la ea?

Am reușit. Literele înflorate săreau spre ea din pagină. *Știu că ai să jubilezi, însă asta trebuie să înceteze. În ultimele zile am pierdut ceva. Nu știi de asta pentru nu ai trăit-o, dar a contat. De fiecare dată când fac asta, creez un „noi"... acel eu care a trăit asta și tu, cea de partea cealaltă a filtrului. Eu... noi... suntem sute de femei și ce-am pierdut cu toate? Nu știu. Tu nu știi. Nu am să-ți mai spun nimic, pentru că s-au dus pentru totdeauna, și nu ți s-au întâmplat ție. Am ținut doza până când a expirat.*

Începe să-ți cauți de lucru, scumpo. Noi... noi toate... am terminat-o cu curvitul și-am rămas șomere.

Kayla scăpă caietul, perplexă. N-am scris așa ceva, se gândi ea, dar o făcuse. Însemnările nu-i erau cu totul nefamiliare. Gândurile o chinuiseră, în cea mai mare parte, în mijlocul nopții, chiar după ce-și luase doza.

Ce s-a întâmplat?

Bâjbâi, se încordă, încercând să-și amintească, văzu biroul lui An Yi, își aminti de discuția lor benignă, de senzația produsă de scaunul rabatabil, în timp ce An Yi prepara doza...

...văzu chipul schimonosit al femeii în câmpul holografic.

Pictograma Azarei licări în câmpul holografic, părând să tremure de furie. Kayla nici nu se osteni s-o acceseze. Nu poți să furi decât o singură doză. După asta, erai trecut pe lista neagră.

– Sper că a fost fain, zise ea, și cu toată amărăciunea din cuvinte... simți un mic moment de ușurare. Asta era o nebunie. Privi în jur prin apartament.

– A fost drăguț cât l-am avut.

Azara îi trimise o înștiințare de încetare a contractului și o citație oficială conform căreia girul oferit ei de sindicat i-a fost retras permanent. Iar în limbajul politicos se cuibărise o promisiune discretă de răzbunare. Kayla părăsi orașul, se duse în est, acoperindu-și urmele și sperând că Azara nu era dispusă să cheltuiască prea mulți bani pentru a da de ea. Găsi o garsonieră într-o periferie colcăitoare din suburbii, parte dintr-o fostă casă de familie, poate că fusese sufrageria, se gândi ea. Baia și bucătăria la comun, însă camera ei avea o chiuvetă minusculă, cu apă rece, dar potabilă, iar ea gătise ani buni la cuptorul cu microunde și grătarul electric, înainte de a fi devenit cameleon, așa că nu era chiar atât de rău. Își găsi și de lucru – chelneriță într-unul din localurile la modă din oraș. Bacșișuri

bune, pentru că era drăguță, iar empatia, care o ajutase să fie un bun cameleon, îi făcea pe muşterii s-o placă.

În unele dimineți își amintea visele. Și atunci le cerceta, întrebându-se dacă nu făceau parte din acele câteva zile pierdute de la final.

Toamna sosi cu ploile ei, cu noroaie și cu lungile și udele așteptări pentru trenurile spre oraș.

Și apoi, într-o dimineață, în timp ce uda ghivecele mici cu plante înflorite, cumpărate de la piața de noapte, pentru a-și însenina camera, cineva îi bătu la ușă.

– Cine-i acolo? întrebă ea, uitându-se prin vizorul mic, care constituia „securitatea" din această casă. Vecina ei, Suhara, rugând-o să-i „împrumute" puțin orez, se gândi ea. Iarăși.

Însă bărbatul de partea cealaltă a ușii era un necunoscut.

– Kayla, tu nu-ți amintești de mine. Dar am fost... prieteni.

Ceva din vocea lui... sau poate doar vocea singură... o făcu să tresară, ca sub un șoc electric. Cheia, se gândi ea, și se mai gândi să nu-l ia în seamă, să-l cheme pe Dario, wrestlerul mătăhălos din camera din spate, să-l ia la goană pe tip.

Nu vreau să știu, își zise ea, dar, cu toate astea, îi deschise ușa și se dădu înapoi ca să-i facă loc să intre. Drăguț tip. Inima ei începu să bată mai repede. El privi în jur, cu o expresie de... suferință.

– Îmi pare rău că te deranjez, zise el. Nu-ți... amintești de mine.

Era o declarație, însă ochii lui erau rugători.

Ea nu se grăbi, examinându-i părul, fața ușor palidă, hainele comode, făcute din fibră naturală, scumpă, ale căror etichete îl transformau într-un protejat, membru al elitei. Ei bine, aștia fuseseră clienții ei. În timp ce ea clătină din cap, umerii lui se lăsară.

– Știu că s-a întâmplat ceva, zise ea. Poate că între noi. Amintirea a dispărut, pur și simplu. Îmi pare rău.

– N-ai găsit... însemnările pentru tine, din jurnalul tău? Scrisori despre... despre ce s-a întâmplat?

Despre mine, fusese el cât pe ce să spună. Ea clătină din cap.

– A fost greșeala mea. Eram furios. Apoi...

El strânse din ochi.

– M-am îmbolnăvit, m-am îmbolnăvit serios, după ce m-am contaminat cu un germen tropical, rezistent la tratament. Până când m-am făcut destul de bine ca să caut... a fost deja târziu. Naniții expiraseră, tu te-ai mutat și... nu te-am mai putut găsi. Și ultima dată când m-ai văzut, eram furios. Știam că vei crede că eu...

Își strânse, brusc, pumnii și se lovi în coapsă.

– Chiar nu-ți amintești, totul s-a dus, totul.

Iritarea lui era atât de puternică încât umplea încăperea. Fără să se gândească, ea făcu un pas înainte și-i puse mâna pe umăr.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu știu ce vrei să-mi... spui.

Îl privi în ochii de culoarea alunei, dar cu puncte aurii în profunzimea lor.

– S-a dus cu adevărat.

Și tu ești din elită, se gândi ea. Iar eu nu.

El se uită dincolo de ea, cu privirea fixată la o distanță medie.

– Ai vrea să iei cina cu mine?

– Ți-am spus...

– Știu. Te-am auzit.

În cele din urmă își coborî ochii asupra ei, iar o fantomă de zâmbet străbătu îi jucă în colțul gurii.

– N-am să discut despre... momentul acela. Nu vreau decât să cinez cu tine.

Era pricepută la descifrarea oamenilor și nu-l simțea ca pe o amenințare.

– Desigur, spuse ea.

Pentru că era drăguț, indiferent ce se petrecuse în trecut. Și-l mai și plăcea.

– Sunt liberă diseară.

– Minunat.

Ochii lui străluceau aurii când zâmbea.

– Eu cânt... atunci când nu hălăduiesc prin junglă fără niciun motiv foarte lucrativ.

Așteptă o clipă, apoi oftă.

– Am un concert diseară, în partea cealaltă a orașului. După cină... n-ai vrea să vii să asculți? Cânt muzică de jazz clasic. Chestii chiar foarte vechi. Și...

Ochii lui aurii licăriră.

– Eu provin dintr-o ramură a familiei care încalcă regulile. Uneori, chiar pe cele importante.

Orice-o fi însemnând asta. De fapt, era emoționat, de parcă s-ar fi așteptat la un refuz.

– Desigur.

Ea zâmbi, îi luă mâna. Pentru o clipă, atunci când mâinile lor s-au atins, ea văzu frunze verzi, lumină aurie, miros de umezeală, flori, putreziciune și pământ. Ce ciudat, cum simțul olfactiv era cea mai puternică legătură cu țăndările din misiunile trecute, care se infiltraseră dincolo de nano. Dintr-odată, simți că palma lui îi era... familiară.

– Mi-ar plăcea nespus să vin și să te ascult cântând.